

KAPITOLA PRVÁ,

v ktorej má čitateľ príležitosť zoznámiť sa s Reinmarom z Bielawy, zvaným Reynevan, a to hneď z jeho niekoľkých najlepších stránok, rátajúc do toho dokonalú oboznámenosť s *ars amandi*, znalosť jazdy na koni a Starého zákona, nie nevyhnutne v takomto poradí. Kapitola hovorí aj o Burgundsku – chápanom zároveň konkrétne, ako i obecné.

Cez otvorené okno izbičky, na pozadí neba ešte tmavého po nedávnej búrke, bolo vidieť tri veže – radničnú, najbližšiu, o čosi ďalej štíhlu, novučkými červenými škridlami sa na slnku ligotajúcu vežu Kostola svätého Jána Evanjelistu a za ňou okrúhly stĺp kniežacieho zámku. Okolo veže kostola sa mihali lastovičky, vyplašené nedávnym bitím zvonov. Zvony stíchli už pred hodnou chvíľou, ale vzduch presýtený ozónom akoby ešte stále vibroval ich zvukom.

Prednedávnom zneli zvony aj z veží kostolov Najsvätejšej Panny Márie a Božieho tela. Tie veže však z okienka izbičky v podkroví drevenej budovy, prilepenej ako lastovičie hniezdo ku komplexu hospicu a kláštora augustiánov, nebolo vidieť.

Bol čas sexty. Mnísi začali *Deus in adiutorium*. A Reinmar z Bielawy, priateľmi nazývaný Reynevan, pobožkal spotenú kľúčnu kosť Adely von Stercza, vykĺzol z jej objatia a udýchaný si lahol vedľa nej, na posteľ horúcu od lásky.

Spoza múru sem z Kláštornej ulice doliehal krik, rachot vozov, hluchý buchot prázdnych sudov, spevavé rinčanie cínových a medených nádob. Bola streda, trhový deň, ako zvyčajne lákajúci do Olešnice množstvo kupcov a nakupujúcich.

*Memento, salutis Auctor
quod nostri quondam corporis,
ex illibata virgine
nascendo, formam sumpseris.
Maria mater gratiae,
mater misericordiae,
tu nos ab hoste protege,
et hora mortis suscipe...¹*

Už spievajú hymnus, pomyslel si Reynevan a lenivým pohybom objal Adelu, z ďalekého Burgundska pochádzajúcu ženu rytiera Gelfrada von Stercza. Už hymnus. Neuveriteľné, ako rýchlo uplynú chvíle šťastia. Človek by chcel, aby trvali večne, no ony sa hneď stratia ako nejaký prchavý sen...

– Reynevan... *Mon amour*... Chlapček môj božský... – Adela s dravou naruživosťou prerušila jeho ospanlivé rozjímanie. Tiež si uvedomovala plynutie času, ale celkom určite nemala v pláne premrhať ho na filozofické úvahy.

Adela bola celkom, úplne a jednoznačne nahá.

Aký kraj, taký mrav, uvažoval Reynevan, aké zaujímavé je toto poznávanie sveta a ľudí. Napríklad Slezanky a Nemky, ak už naozaj o niečo ide, nikdy nedovolia, aby im človek vyhrnul košeľu vyššie než po pupok. Poľky a Češky si ju vyhrnú samy aj povyššie prs, ale za nič na svete si ju nevyzlečú. A Burgundanky, ach, tie okamžite zhodia zo seba všetko, ich horúca krv pri ľúbostnej vášni neznesie zrejme na koži ani kúsok látky. Ej, veru, je to radosť spoznávať svet. To Burgundsko musí byť asi tiež krásne. Krásna musí byť tamojšia krajina. Strmé hory... Strmé kopce... Doliny...

– Ach, aaachchch, *mon amour*, – vzlykala Adela von Stercza, vtlačajúci do Reynevanových dlaní celú svoju burgundskú krajinku.

Len tak mimochodom, Reynevan mal dvadsaťtri rokov a zo sveta toho až tak veľa nepoznal. Poznal len zopár Češiek, ešte menej Slezaniek a Nemiek, jednu Poľku, jednu Cigánku – a pokiaľ išlo o iné národy, tak raz dostal košom od Maďarky. Jeho erotické skúsenosti sa teda v nijakom prípade nemohli rátať medzi impozantné, ba boli, úprimne povedané,

dost' mizerné, tak kvantitou, ako aj kvalitou. Ale aj tak ho naplnili pýchou a sebadôverou. Reynevan – ako každý mladík blčiaci testosterómom – sa považoval za veľkého zvodcu a ľúbostného experta, pred ktorým ženský rod nemá nijaké tajomstvá. Pravda však bola taká, že doterajších jedenásť schôdzok s Adelou von Stercza naučilo Reynevana o *ars amandi* viac než celé trojročné štúdiá v Prahe. Reynevan, pravdaže nepochopil, že Adela učí jeho – bol si istý, že v hre je jeho prirodzený talent.

*Ad te levavi oculos meos
qui habitas in caelis
Ecce sicut oculi servorum
ad manum dominorum suorum.
Sicut oculi ancillae in manibus dominae suae
ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum,
Donec miseratur nostri
Miserere nostri Domine...*

Adela chytila Reynevana okolo krku a stiahla ho na seba. Reynevan sa zachytil toho, čoho sa mal, a miloval sa s ňou. Miloval sa s ňou prudko a náruživito a – akoby toho bolo málo – šepkal jej do ucha, že ju naozaj ľúbi. Bol šťastný. Veľmi šťastný.

Za šťastie, ktorým sa práve opájal, Reynevan vďačil – pochopiteľne, sprostredkovane – cirkevným svätcom. Bolo to totiž takto:

Keďže sliezsky rytier Gelfrad von Stercza pocítil ľútosť za akési hriechy, známe iba jemu a jeho spovedníkovi, vybral sa na kajúcnickú púť k hrobu svätého Jakuba. Ale cestou zmenil plány. Uznal, že do Compostelly je naozaj príďaleko; a keďže svätý Jiljí tiež nevyletel strake spod chvosta, celkom postačí kratšia púť do Saint-Gilles. Ale Gelfradovi nebolo súdené dôjsť ani do Saint-Gilles. Došiel iba do Dijonu, kde sa náhodou zoznámil so šestnásťročnou Burgundankou, peknučkou Adelou de Bauvoisin. Adela, ktorá Gelfrada celkom očarila, bola sirota, mala dvoch bratov, flamendrov a ľahťikárov, ktorí bez mihnutia oka vydali sestru za

sliezskeho rytiera. Aj keď podľa predstáv oboch bratov Sliezsko ležalo kdesi medzi Eufratom a Tigrisom, Stercza bol v ich očiach ideálny švagor, vôbec sa nehádal v záležitosti vena. A takto sa Burgundanka dostala do Heinrichsdorfu, dedine pri Ziębicach, ktorú Gelfrad dostal ako dar. Nuž a v Ziębicach, už ako Adela von Stercza, padla do oka Reynevanovi z Bielawy. A naopak.

– Aaaach! – skríkla Adela von Stercza a splietla nohy na Reynevanovom chrbte. – Aaaa–aaach!

Nikdy v živote by nedošlo k tomuto achkaniu, všetko by sa skončilo vrhaním pohľadov a kradmými gestami, keby nie tretí svätec, menovite Juraj. Na Juraja totiž Gelfrad von Stercza, podobne ako ostatní križiaci, prisahal a zaklínal sa, že sa pripojí v septembri 1422 k niektorej protihusitskej križiackej výprave, organizovanej brandenburským kurfirstom a meissenskými markgrófmi. Križiaci si vtedy na svoje konto veľké úspechy nepripísali – vstúpili do Čiech a veľmi rýchlo odtiaľ vycúvali, na boj s husitmi si vôbec netrúfli. Hoci k bojom nedošlo, obeť predsa len boli – jednou z nich bol práve Gelfrad, ktorý sa mimoriadne hrozivo dolámal pri páde z koňa a v týchto dňoch sa, ako vyplynulo z listov posielaných rodine, ďalej zotavoval niekde v Pleissenlande. A Adela, slamená vdova, bývajúca v tom čase u manželových príbuzných v Bierutowe, sa mohla bez prekážok schádzať s Reynevanom v izbičke v komplexe budov olešnického kláštora augustiánov neďaleko nemocnice, pri ktorej mal Reynevan pracovňu.

Mnísi v chráme Božieho tela začali spievať druhý z troch žalmov predpísaných na sextu. Treba sa poponáhľať, pomyslel si Reynevan. Pri *capitulum*, no najneskôr pri *Kyrie* musí Adela zmiznúť z územia hospicu. Nikto by ju tu nemal vidieť.

*Benedictus Dominus
qui non dedit nos
in captivum dentibus eorum.*

*Anima nostra sicut passer erepta est
de laqueo venantium...*

Reynevan pobozkal Adelu na stehno, a potom, inšpirovaný spevom mníchov, prudko nabral vzduch do pľúc a ponoril sa medzi kvety henny a nardu, do šafranu, voňavej trstiny a škoric, do myrhy a aloy, do vône všetkých živičných stromov. Adela, celá napnutá, vystrela ruky a prsty mu zasunula do vlasov, pričom nežnými pohybmi bedier podporila jeho biblické iniciatívy.

– Och, ooooooh... *Mon amour... Mon magicien...* Chlapče môj božský... Čarodejník...

*Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion
Non commovebitur in aeternum,
Qui habitat in Hierusalem...*

To je už tretí žal, pomyslel si Reynevan. Aké prchavé sú chvíle šťastia...

– *Revertere*, – zahundral a kľakol si. – Obráť sa, obráť sa, Sulamitka.

Adela sa obrátila, kľakla si a zohla sa; pevne sa chytila lipových dosiek záhlavia a ponúkla Reynevanovi všetku osľňujúcu krásu svojho pozadia. Afrodita Kallipygos, pomyslel si, keď sa k nej priblížil. Antické spojenie a erotický výhľad spôsobili, že sa k nej blížil ako prednedávnom spomínaný svätý Juraj, útočiaci s vystrčenou kopijou na draka zo Sileny. Kľáčiac za Adelou ako kráľ Šalamún za trónom z libanonského dreva, ju zachytil oboma rukami za vinice Engaddi.

– Môžem ťa prirovnať, – zašepkal sklonený nad jej krkom, pôvabným ako veža Dávidova, – ku kobyle v záprahu faraóna, priateľka moja.

A prirovnával. Adela vykrikla cez zaťaté zuby, Reynevan pomaly presunul dlane pozdĺž jej bokov mokrých od potu, vzopol sa na vrchol palmy a zachytil konáriky obťažkané plodmi. Burgundanka pohodila hlavou ako kobyla pred skokom cez prekážku.

*Quia non relinquet Dominus virgam peccatorum,
super sortem iustorum
ut non extendant iusti
ad iniquitatem manus suas...*

Adeline prsia poskakovali pod Reynevanovou dlaňou ako dvojko kozliatok, gazelích dvojčiat. Druhú ruku podložil pod jej granátový háj.

– *Duo... ubera tua, – stonal, – sicut duo... hinuli capreae gemelli... qui pascuntur... in liliis... Umbiculus tuus crater... tornatilis numquam... indigens poculis... Venter tuus... sicut acervus... tritici vallatus liliis...*

– Ach... aaaach... aaach... – kontrovala Burgundanka nerozumejúca latinčine.

Gloria Patri, et Filio et Spiritui sancto.

Sicut erat in principio, et nunc, et semper

et in saecula saeculorum, Amen.

Alleluia!

Mnísi spievali. A Reynevan, bozkávajúc krk Adely von Stercza, vášnivý, omámený, vystupujúc na hory, vršky preskakujúc, *saliens in montibus, transiliens colles*, bol pre milenku ako mladý jeleň na balzamových pahorkoch. *Super montes aromatum.*

Rozkopnuté dvere sa s buchotom prudko otvorili, závora vyrazená z ve-rají vyletela von oknom ako kométa. Adela prenikavo, piskľavo zvrieskla. Do izbičky vtrhli bratia rytiera von Stercza. Na prvý pohľad bolo jasné, že nejde o priateľskú návštevu.

Reynevan sa skotúlal z postele; takto mimo dosahu votrelcov schmatol svoj odev a začal si ho na seba rýchlo natáňovať. Do veľkej miery sa mu to aj podarilo, ale len preto, lebo bratia von Sterczovci frontálny útok zamerali na švagrinú.

– Ty fľandra! – zreval Morold von Stercza a vyvliekol nahú Adelu z postele. – Ty odporná fľandra!

– Ty radodajka jedna skazená! – pridal sa Wittich, jeho starší brat. A Wolfher, po Gelfradovi najstarší, nebol schopný ani otvoriť ústa, dobiela rozžeravená zúrivosť mu jednoducho vzala reč. S rozmachom udrel Adelu po tvári. Burgundanka prekvapene skríkla, Wolfher úder poopravil, tentoraz bol ešte prudší.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

HUSITSKÁ TRILÓGIA I
NARRENTURM
VEŽA BLÁZNOV

Z poľského originálu *Andrzej Sapkowski: Narrenturm*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve SuperNOWA, Varšava 2003,
preložil Karol Chmel.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,
Slovenská republika

Číslo publikácie 2 043

Jazyková redakcia Zuzana Púčeková
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Technická redakcia Lubomír Kuba a Jana Urbanová

Sadzba Petra Jasovská

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

2. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA